

Libris.RO
Amélie Nothomb

Lovește-ți inima!

Traducere din franceză de Claudiu Constantinescu

3
TREI

Lui Marie îi plăcea numele ei. Nu i se părea deloc banal, ba chiar o umplea de emoție. Când spunea că se numește Marie, efectul era imediat. „Marie“, repetau ceilalți, fermecați.

Succesul ei nu stătea însă doar în nume. Știa că este drăguță. Înaltă și bine făcută, cu chipul luminat de părul blond, atrăgea întotdeauna atenția. La Paris ar fi trecut neobservată, numai că ea locuia într-un oraș aflat destul de departe de capitală pentru a nu fi socotit o suburbie a acesteia. Acolo trăise dintotdeauna, toată lumea o cunoștea.

Marie avea nouăsprezece ani, venise vremea ei. O aștepta o viață formidabilă, simțea lucrul ăsta. Făcea o școală de secretare, ceea ce nu prevestea absolut nimic — trebuia să facă și ea o școală. Era în 1971. „Faceți loc tinerilor“, se auzea de peste tot.

Se întâlnea cu oameni de vârsta ei la seratele din oraș, nu rata niciuna. Pentru cine cunoștea suficientă lume, exista câte o petrecere aproape în fiecare seară. După o copilărie liniștită și o

adolescență plicticoasă, începea în sfârșit viața. „De-acum, eu sunt cea care contează, e treaba mea ce fac, nu a părinților, nici a soră-mii.“ Sora ei mai mare se măritase vara trecută cu un băiat cumsecade, era deja mămică, iar Marie o felicitase zicându-și în sinea ei: „Gata cu distracția, babeto!“

I se părea nemaipomenit de excitant să atragă privirile — iar celelalte fete să fie geloase —, să danseze toată noaptea, să se întorcă acasă când se crăpa de ziuă, să întârzie la ore. „Iar ți-ai făcut de cap, Marie“, îi zicea de fiecare dată profesorul, cu falsă severitate. Urâtaniile care ajungeau mereu la timp se uitau la ea cu furie. Iar Marie izbucnea senină în râs.

Dacă cineva i-ar fi spus că a te număra printre tinerii scriitori ai unui oraș de provincie nu anunța nimic extraordinar, nu l-ar fi crezut. Ea nu presimțea ceva anume, doar știa că va fi ceva imens. Când se trezea dimineța, simțea în inima ei o chemare uriașă și se lăsa purtată de acel entuziasm. Ziua cea nouă promitea evenimente a căror natură îi era necunoscută. Adora senzația aceea de iminență.

Când fetele de la curs discutau despre viitorul lor, Marie pufnea în sinea ei: căsătorie, copii, casă — cum de puteau ele să se mulțumească doar cu așa ceva? Ce prostie să-ți pui

speranțele în cuvinte, și încă în cuvinte atât de meschine! Marie nu dădea nume așteptărilor sale, le savura nemărginirea.

La petreceri, îi plăcea ca băieții să roiască în jurul ei. Ea avea grijă să nu-și arate preferința pentru niciunul anume — lasă-i să pălească toți de spaima că nu vor fi aleși. Ce desfătare să fii de o sută de ori adulmecată, de o mie de ori devorată din priviri, dar niciodată golită de nectar!

Și mai era o plăcere, mult mai puternică: să stârnească gelozia celorlalte. Când le vedea pe fete uitându-se la ea cu invidia aia crâncenă, Marie era atât de satisfăcută de supliciul lor, încât aproape că i se usca gura. Dincolo de această voluptate, ceea ce spuneau privirile acelea amare ațintite asupra ei era că povestea care se derula era a ei, că despre ea era vorba și că celelalte sufereau văzându-se niște simple figurante, poftite la festin doar pentru a culege firimiturile, invitate să ia parte la acea dramă doar pentru a fi răpuse de un glonț rătăcit, adică de un foc care nu lor le era destinat.

Destinul nu era interesat decât de Marie, iar această excludere a terților îi aducea suprema jubilație. Dacă cineva ar fi încercat să-i explice că reversul geloziei însemna tot gelozie și că nu exista un sentiment mai urât, ea ar fi ridicat din umeri. Iar câtă vreme dansa în centrul

petrecerii, drăgălășenia surâsului ei putea înșela pe oricine.

Pe cel mai frumos băiat din oraș îl chema Olivier. Zvelt, brunet ca un meridional, era fiul farmacistului și se pregătea să practice aceeași meserie. Drăguț, simpatic, amabil, era plăcut de toți și de toate. Acest ultim detaliu nu-i scăpase lui Marie. A fost de ajuns ca ea să apară și totul s-a rezolvat: Olivier s-a îndrăgostit nebunește de ea. Marie savura faptul că acest lucru era atât de vizibil. În privirea fetelor, invidia neagră lăsa loc urii, iar satisfacția pe care o simțea în fața unei astfel de contemplări o făcea să se-nfioare.

Olivier a înțeles greșit natura acestui fior și a crezut că este iubit. Răvășit, s-a aventurat s-o sărute. Marie nu a întors capul într-o parte, s-a mulțumit să tragă cu ochiul în jur ca să verifice repulsia pe care o stârnea. Pentru ea, sărutul a coincis cu mușcătura suverană a demonului său, și a gemut.

Restul s-a derulat potrivit unei mecanici vechi de o sută de mii de ani. Marie, care se temea să nu sufere, s-a mirat de cât de anemică era chestia pe care o simțea, exceptând momentul când toată lumea i-a văzut plecând împreună. I-a plăcut ca, preț de o noapte, să fie întruchiparea celei mai înalte speranțe feminine.

Năuc de fericire, Olivier nu-și ascundea iubirea. Marie, de-acum primadonă, strălucea. „Ce pereche frumoasă! Ce bine le stă împreună!” ziceau oamenii. Ea era atât de fericită, încât se credea îndrăgostită. Zâmbetul părinților o încânta mai puțin decât cutele de amărăciune din colțul gurii fetelor de vârsta ei. Ce se mai distra să joace rolul principal în acest film de succes!

După șase săptămâni, s-a trezit la realitate. A dat fuga la doctor, iar acesta i-a confirmat lucrul de care se temea. Îngrozită, i-a dat vestea lui Olivier, care a luat-o imediat în brațe.

— Draga mea, e minunat! Hai să ne căsătorim!

Ea a început să plângă în hohote.

— Nu vrei?

— Ba da, a zise ea printre lacrimi. Dar aș fi vrut să fie altfel.

— Ce importanță are? îi spuse el, strângându-l plin de bucurie în brațe. Când doi oameni se iubesc așa cum ne iubim noi, copiii apar foarte repede, oricum. De ce să mai așteptăm?

— Aș fi vrut ca lumea să nu bănuiască nimic.

Olivier a crezut că e vorba de pudoare și s-a înduioșat:

— Nimeni n-o să bănuiască nimic. Doar au văzut cu toții cât de tare ne iubim. Ne căsătorim

Respect pentru cămășile călci
peste două săptămâni. O să ai aceeași talie de fetișcană.

Rămasă fără argumente, Marie nu a mai zis nimic. Dar, după calculele ei, în cincisprezece zile nu se putea pregăti petrecerea răsunătoare pe care și-o dorea.

Olivier i-a pus pe părinți în fața faptului împlinit. Nu le-a ascuns motivul unei asemenea grabe, iar acesta a stârnit entuziasmul ambelor mame și ambilor tați:

— Se vede treaba că n-ați pierdut vremea, copii! Bravo, e foarte bine să faci un copil cât ești tânăr!

„Ce peltea!” își zicea în sine ea Marie, care mima mândria în speranța că le va părea fericită celorlalți.

Nunta a fost atât de reușită pe cât pot fi nunțile pregătite în mare grabă. Olivier era fericit.

— Îți mulțumesc, iubito. Întotdeauna mi-a fost groază de banchetele alea care țin ore în șir și unde sunt invitați tot felul de unchi și mătuși pe care nu i-ai văzut niciodată. Mulțumită ție, avem într-adevăr o căsătorie din dragoste, o petrecere simplă, alături de cei care chiar ne sunt apropiați, îi spuse el în timp ce dansau.

În fotografii au apărut un tânăr nebun de bucurie și o tânără zâmbind forțat.

Oamenii prezenți la petrecere îi îndrăgeau pe junii însurăței. Din motivul ăsta, degeaba trăgea cu ochiul Marie la figurile celorlalți, n-a văzut pe chipul nimănui acea invidie care i-ar fi îngăduit să creadă că tocmai trăia cea mai frumoasă zi din viața ei. Lui Marie i-ar fi plăcut, bineînțeles, o petrecere grandioasă, plină de gură-cască geloși, de terți clevetitori, de urâciuni blazate uitându-se lung la o rochie de mireasă care să nu fie tâmpita de rochie a mamei.

„Îți dai seama, la vârsta ta eram la fel de subțire ca tine!“ se extaziase aceasta din urmă constatând că modelul acela de la finele celui de-al Doilea Război Mondial îi venea atât de bine fiicei sale.

Marie urâse din rărunchi acel comentariu.

Tânărul cuplu s-a instalat într-o căsuță drăguță din oraș, nu departe de farmacie. Soției i-ar fi plăcut foarte tare să-și aleagă mobila, numai că, încă din a doua lună de sarcină, o oboseală fără seamăn a pus stăpânire pe ea. Doctorul a asigurat-o că acest fenomen era frecvent, mai ales în cazul femeilor care nășteau pentru prima oară. Mai puțin normal a fost faptul că acea stare de epuizare a ținut până în luna a noua.

Marie nu se trezea decât ca să mănânce, fiindcă îi era o foame nebună.

— Nu mă mai duc la ore, mă enervează, i-a zis ea soțului între două îmbrucături.

— Oricum, ești mult prea inteligentă ca să fii secretară, i-a spus el.

Marie rămase cu gura căscată. Niciodată nu-i trecuse prin cap să se facă secretară. Pentru ea, ori o școală de secretare, ori una de agronomie, era fix totuna. Și-apoi, ce voia să spună Olivier cu „inteligentă”? Refuză să aprofundeze subiectul și se culcă la loc.

Puterea asta de a dormi oricât avea în ea ceva amețitor. Marie se urca în pat și simțea prăpastia somnului deschizându-se sub ea, se lăsa să cadă și nici nu mai avea timp să se gândească, dispărea cât ai clipi. Dacă n-ar fi fost foamea aia, nu s-ar fi trezit niciodată.

Din a zecea săptămână a început să aibă poftă de ouă. Când Olivier era la farmacie, îl suna:

— Fă-mi niște ouă cleioase. Le ții pe foc exact șapte minute, nici mai mult, nici mai puțin.

Tânărul soț lăsa totul și dădea fuga acasă să-i fiarbă ouăle. Ele nu puteau fi pregătite din timp, fiindcă ouăle cleioase ajung să se întărească prea mult dacă nu sunt mâncate pe loc. Le decojea cu mare grijă și i le aducea lui Marie la pat, pe o tavă. Tânăra soție le devora cu o plăcere care-ți dădea fiori, mai puțin atunci când, din nebagare de seamă, el le fierbea șapte minute și jumătate — iar ea le dădea deoparte, zicând că o îneacă — sau șase minute și jumătate — iar ea închidea ochii, gemând că i se face greață.

— Dacă mai vrei, poți să mă scoli și la miezul nopții, nu-ți face probleme, îi zicea Olivier.

O precizare inutilă: ea nu-și făcea nicio problemă. După ce înfuleca ouăle, se culca la loc și adormea. Nu trebuia să fii mare specialist ca să diagnosticezi un caz de evadare în somn, și totuși nimeni dintre cei apropiați nu

și-a dat seama despre ce era vorba. În rarissimele momente în care Marie era trează și gândea, își spunea în sinea ei: „Sunt gravidă, am nouăsprezece ani și tinerețea mea deja s-a terminat.”

Atunci prăpastia somnului se căsca din nou, iar ea, ușurată, se lăsa să cadă în gol.

Când își devora ouăle, Olivier o privea înduioșat și o întreba uneori dacă bebelușul o lovea cu picioarele. Ea îi zicea că nu. Copilul era foarte discret.

— Mă gândesc întruna la el, zicea tânărul soț.

— Și eu.

Marie mințea. Vreme de nouă luni nu s-a gândit nicio clipă la copil. Și pe bună dreptate, căci dacă s-ar fi gândit la el, l-ar fi detestat. O precauție instinctivă a făcut-o să-și trăiască sarcina ca pe o lungă absență.

— Ce crezi, e fată sau băiat? o întreba el uneori.

Ea ridica din umeri. Dacă el îi propunea un nume, ea îl refuza. Olivier îi respecta decizia. Adevărul era că și dacă ea încerca să se concentreze asupra copilului, totul nu dura nici măcar o secundă. Copilul îi rămânea complet străin.

A trăit nașterea ca pe o revenire bruscă și dezagreabilă la realitate. Când a auzit orăcăiele noului-născut, a fost stupefiată: ia te uită, în tot acest timp fusese cineva înlăuntrul ei.

— E fetiță, doamnă, o anunță moașa.

Marie nu simțea nimic, nici dezamăgire, nici bucurie. Ar fi vrut să-i spună cineva ce trebuia să simtă. Era obosită. Copilul i-a fost așezat pe pântec. Se uită la el, întrebându-se ce reacție se aștepta de la ea. În acel moment, lui Olivier i se dădu voie să li se alătore. Pe chipul lui se citeau toate sentimentele pe care ar fi trebuit să le încerce și ea. Emoționat peste măsură, își sărută soția și o felicită, apoi, cu lacrimi în ochi, luă copilul în brațe și strigă:

— Ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viața mea!

Inima lui Marie îngheță. Olivier întoarse copilul cu fața spre ea.

— Ia uite, scumpo, ce capodoperă ai făcut!

Marie își adună toate puterile pentru a-și privi creatura. Era un bebeluș tuciuriu, cu un păr negru, lung cam de un centimetru. Nici urmă de pete de roșeață, atât de frecvente la nou-născuți.

— Seamănă leit cu tine, zise ea. Ar trebui să-i spunem Olivia.

— Nu! E frumoasă ca o zeiță. O să-i punem numele Diane, hotărî tânărul tată.

Marie acceptă alegerea soțului ei, dar inima îi îngheță și mai tare. Olivier îi puse copilul în brațe. Ea se uită la bebeluș și își zise în sinea ei: „De-acum nu mai e treaba mea. E a ta.“

Era în ziua de 15 ianuarie 1972. Marie avea douăzeci de ani.